

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Evangelium

Citation: Michaëlis, Sophus: "Evangelium", i Michaëlis, Sophus: *Digte*, 1889, s. 107.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_01-shoot-workid60680/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Evangelium.

Nu Aaret skrider sine sidste Fjed
og dvæler tanketavs i lange Nætter
som rugende paa stille Sorg;
da Solens Lys kun siver trægt og mat
ind i Decemberdagens klamme Taager,
mens Himlen fløjelssort og stjernegylden
drejer sig evigt tyst som før . . .

— Ja, netop nu er det som Sindet trængte
til Trøstens milde Læskemedicin,
som Livet sad og frøs ved Arnestedet
og lytted skælvende og spændt
efter en Banken paa sin Dør . . .

Derude tykner Luften sig til Sne;
snart vil den falde blødt i hvide Flokker
med kølig Fugten, lydløs Dækken til
ud over alt det golde, alt det nøgne
og alt det saare ømme . . .

Vil vikle sig om alt som fin Charpi
af bløde kære Kvindehænder pillet
i stille Stunder —
fyldte med stærke Bønner, Haabets Drømme.

* * *

Da høres derude
i denne indestængte Sneluftshvælving
det første Klemt af Juleklokken.

Det sitrer som en klinger Tonehølge,
— bæres bort som syngende Bjældeklang,
— kastes tilbage af Himlens snetykke Hvalv . . .

Og strax slaar Slag af Kling og Klang mod Ruden
som Fredens milde, monotone Hymne.
Det er, som mærkede man grant, at nu
steg Fredsforkynderen, — steg Gabriel

paa Solskinsvinger, i sit Lysgevandt
 med Fredens Palmegren og Glædens Budskab
 paa Jorden ned — —
 som en Gang til en Kvinde
 — den livsaligste blandt Kvinder.

Han staar derude med sin Palmegren.
 Det suser i hans lange hvide Vinger —
 hans Røst, der dirrer som en Orgeltone,
 slaar manende imod min Rude . . .

* * *

Jeg hører ej,
 Jeg vil ej høre!

Mit Hoved falder tungt mod Brystet ned,
 jeg stemmer Hænderne for begge Øren —
 den Klang derude hamrer i min Tinding.

. . . Hvad vil du mig, Budbringer — Gabriel?
 — kun røre ved de Saar, som længst var lukte,
 og bryde Seglet for den stængte Bog,
 saa frem de strømme, tusend milde Minders
 høstgule Blade af min Barndoms Bog . . .

Jeg har dog rammet Pæl i disse Drømme
 og jordet dybt dem i en Glemselsgrav.
 Skal nu som Spøgelse de stige op,
 slaa Kreds omkring mig, stirre tavse paa mig
 med Blik, der brænde? . . .

Skal ej jeg have Fred,
 men skræmmes op af Barnetroens Genfærd
 med hele Flokken af de døde Minder
 fra Tiden, da mit Hjærte
 slog fuldt af Fest paa Frelserfødselsdagen
 af Fryd' ved Tanken om den nye Broder,
 som bragte Glans og Glæde, Lys og Lykke med sig . . .

. . . Men siden blev jeg haard i Kamp med Gud.

Og mest min Vandring gik til Golgatha.
 Dør sad jeg stille, mens min Hjerne sved,
 i ubesvaret Længsel, trøstløs Sorg
 og stirred paa det Kors, hvor Frelseren
 hang død med brustent Blik og stivnet Blod.

. . . Er du Guds Søn, stig ned af dette Kors
 og ryk det op og hæv det bannerhøjt
 og sank omkring dig dine Smaa, og før dem frem!

Gyd Had og Hævnens Ild i deres Aarer:
 Ve over dem, der voldte vore Taarer!
 Ve over dem, der kued vore Mod
 Ve, ve dem alle,
 der leved ødselt af vort Slid og Blod!

. . . Men Korset blev jo intet Fanemærke,
 der mod Tyranner gør de Svage stærke,
 — et løjet Trælleminde om,
 at alle Jordens Børn sig haardt forbrød,
 at for al Verdens Uret er én Mand der død.

. . . Jeg sad paa Golgatha.
 Min egen Tvivl sad hos mig som en Skygge,
 kun med to store grønligtlyse Øjne,
 der ruged paa mig, sugende min Sjæl.
 Og slog jeg Øjet op og mødte Blikket,

da hæved Skyggen langsomt Armen, peged rundt,
 langt over Jorden Korsets Skygge laa.
 Og spottende lød Stemmen i mit Øre:
 Er du Guds Søn, stig ned af dette Kors!

Og Skyggen slog sin Taagekjortel om mig,
 knuged mig koldt i Favn.
 Det baaded ej, jeg nævned Jesu Navn.

Mit Øjelaag faldt hedt for Blikket til
 og lukked som en Dør for Nød og Tomhed.
 Da lysned det, og gennem lukte Døre
 stod Billedet af Frelseren foran mig
 og smilede til mig i sin Barnefromhed.

 Men lig
 et sidste Stjærneskud det sank fra Himlen
 og slukned i den dybe Nat . . .

Hvor det er tungt at slide sig til Tro,
 ved Dag og Nat at fordre ud til Kamp
 en Gud, som aldrig vinder Liv for Tanken.
 At bære Sværd mod den, man ikke tror
 er til. Men mine blinde Hug i Mørket
 beviser, at han lever — i min Tvivl og Frygt.

. . . Saa mangen Nat, naar Tanken søvnløs vaager,
 og Øjet stirrer efter Vindvets Halvlys,
 paa Poplernes de masteranke Stammer,
 mens Stjerneflaaden glider tyst og tavst
 ned over Himlens sortblaa Hav,
 — da kommer listende et Barndomsminde
 paa spæde Fødders lette Trippegang,
 og alle Døre aabnes for dets Lysskær,
 hvert Mulm maa flygte for dets Barneøje,
 — da gribes jeg af kirkehellig Glæde,
 det er, som favned jeg en svunden Tid

i moderkærligt Favntag, —
og se, der griber bløde Hænder
ind i min Hjærnes vilde Tankevæv,
hvor Tvivlen slog sin Traad saa sort som Død,
— og al den Islæt skilles ud igen,
til purt paa ny er Barnetroens Mønster . . .

Det pinte mig saa tit, hver Gang jeg saa'
to sikre Kvindeøjne lyse fast i Tro
paa Frelseren og al hans stærke Magt.
Mit Hjærtet vaanded sig, jeg hvisked tyst:
I denne Kvinde leyer Jesus, nægt det ej.
Og der er intet, som er mørkt for hende,
men alt er Visheds Fryd.

Saa længe Jesus har et saadant Tempel,
om blot ét eneste, én Kvindesjæl,
saa længe er han ikke død.

Thi dét er Troens tryllerige Magt,
at selv den Døde vækker den til Liv
og klæder ham i Haabets Purpurdragt:
det største Under tror man stærkest paa.

* * *

Ak, ej der gives Blod, hvor Tvivlen suged,
og ingen Varme, hvor deres kolde Haand har hvilet.

Og Klokkens Kimen bliver rustne Toner
af gammelt Malm, der ringes af
en gammel snavset Haand.

* * *

Og dog, hvor er jeg stolt, at jeg har stødt
til Gudestøtten, saa den livløs faldt,
at jeg har løftet Templets sidste Forhæng
og set, at Troen kun et Intet gjaldt.

Nu har jeg rejst mig rank paa mine Knae,
der bøjedes i Støvet, da jeg tilbad
en Afgud, Mennesker sig selv har skabt.

Det falder tungt at gaa foruden Støtte,
nu Troens Aronstav paa Baal er brændt.

Men én Gang nemmer jeg vel og den Kunst
at gaa med sikre Fjed, med løftet Blik
at se paa Himlen, der er vagtløs fri
og ingen Eneherskers Dommerstol.

Da kaarer jeg til Gud den gyldne Sol,
som pløjer Livet frem fra Pol til Pol.

. . . Og langsomt vægner Verden af sin Rus;
thi Daarskab er hver nok saa salig Drøm
om Lykke, som vi ikke selv har skabt,
og om et Paradis, som ej blev tabt
og aldrig vindes, planter vi det ej
paa egen Jord ved egen Sved og Kraft.

Men Mennesket vil vaagne af sin Rus,
naar Drikken dunster bort, man gav det ind
til Trøst og Lise for et bange Sind.
Naar i hvert Hjærte Nazaræeren er død,
da rinder op en frejdig Fremtids Morgenrød.

Rung kun derude, Kirkens Soveklokke,
mit sikre Haab skal du dog aldrig rokke:
at sene Slægter ej vil trænge til
at lilles ind i Drøm af Klokkespil,
men vove frit at vandre over Verden ud
og ej sin sunde Lykke skyldte nogen Gud.